

der ligesuldt om den chaotiske Tilstand i Danmark, om et terroriserende Parties Organer, som skulle beherske Rigsdagen, om stormende Folke demonstrationer, og saaledes videre.

Naar jeg nu benytter den Leilighed, her idag er givet, til at udtale mig, da er det ikke med Hensyn til og paa Grund af den fra det høitærede Ministerium givne Meddelelse. Men det hører til Egenhederne ved den tydske Politik, at Spørgsmaalene angaaende Danmark og Tydsklands Forhold til Danmark ikke blot forhandles i Noter og Depescher, men ogsaa i offentlige Blade for Alverdens Dine, i Artikler, der ikke trænge til ministeriel Underkrift for at godtgjøre deres officielle Character (Hør!). Den Fordring til Danmark, der i disse offentlige Actstykker indtager den første Plads, er den, at Provindsstænderne atter skulle sammekaldes i Slesvig, ligesaa vel som i Holsteen, efter Lovene af 1831 og 1834, og det er almindelig antaget, at Regjeringen her ikke er utilbøielig til at gaae ind paa denne Fordring. Det er Frygten for denne Forholdsregel — og jeg mener en ikke ubegrundet Frygt — som jeg skal tillade mig at gjøre til Udgangspunkt for nogle Betragtninger. Jeg vil, for at forklare mig nærmere, erindre om, at jeg her ikke taler om eller imod en Dølgivelse for Dieblicket, under Tidernes Tryk, af Slesvigs forfatningsmæssige Forening med Danmark, heller ikke om Sammenkaldelsen af en hvilkensomhelst Landsforsamling for Slesvig af raadgivende Character efter en af Hans Majestæt Kongen octroyeret Valglov; jeg taler uden al Dverspænding; jeg er langt fra at miskjende, at intet Led i det store europæiske Statshele og mindst en lille Stat kan tænke paa at isolere sig; jeg erkjender Nødvendigheden af at gaae paa Accord med Forholdene, at indskrænke Fordringerne til det mindst Mulige (Hør!). Men jeg taler her alene og udelukkende om og imod en Sammenkaldelse af de slesvigiske Provindsstænder efter Lovene af 1831 og 1834 (Hør!). Jeg gaaer herved ud fra den Kjendsning, at endnu for faa Maaneder siden holdt Regjeringen fast ved den Plan for Slesvigs Ordning, som blev fremlagt i en raadgivende Forsamling i Flensborg, og som nu synes at

skulle gjælde som sporløst udslettet af Historiens Arbejder; i denne Plan var Tanken om en Gjenfødsel af den slesvigiske Provindsstænderforsamling bestemt udelukket. Man vil uden tvivl ogsaa, ved at forfølge Sporene, kunne paavise, at Regjeringen indtil den seneste Tid har været bestemt paa, ikke at gaae ind paa en Sammenkaldelse af de slesvigiske Provindsstænder. Og her har uden tvivl det hele Folk staaet sammen med Regjeringen, ikke alene fordi den slesvigiske Provindsstænderforsamling har paatrykt sig selv et saadant Mærke, at Gjenoprettelsen af denne Institution mere end noget Andet vil virke demoraliserende paa Alt hvad der er tro og velstandet i Slesvig (Hør!), vil virke, som jeg befrygter, ødelæggende for den uundværlige Tillid til Regjeringens Fasthed og Consequent (Hør!) — jeg siger: ikke alene derfor; thi dette Mærke, kan man sige, rammer kun de daværende Medlemmer af den slesvigiske Stænderforsamling, rammer ikke selve Institutionen (Hør!), men derfor, fordi Valgloven for denne Provindsstænderforsamling staaer som et Mindermærke om den holsteenske Politiks fordums Overmagt i de danske Kongers Raad (Hør), fordi det er vitterligt, at denne Valglov er anlagt med fløgtigt Hensyn paa Landets særegne Forhold, saaledes at der endnu, ligesom dengang, efter denne Valglov kun vil være at vente en slesvig-holsteensk, en danffjendelig Majoritet. Der som altsaa den slesvigiske Provindsstænderforsamling paany skulde blive kaldt tillive efter Lovene af 1831 og 1834, da vilde man ikke kunne fortænke os i, om vi betragtede dette, ikke som en selvstændig Regjeringshandling, udgaaet fra det danske Cabinet, men som en Udførelse af en Fordring fra fremmede Regjeringer. Og fra hvilke Regjeringer er da denne Paastand udgaaet? Den er vitterligt udgaaet fra de to tydske Hovedmagter, der handle efter Fuldmagt af det tydske Forbund. Hvilken Stilling dette Forbund har indtaget til Danmark under den hele Oprørskrig, vide vi Alle, og denne Stilling har neppe i Sagen selv forandret sig.

Naar nu disse, med Revolutioner og med Behandlingen af revolutionaire Elementer velbekjendte Magter, som derhos idelig føre Paci-